

MAASTRICHT GEZIEN

Gepubliceerd 5 juli 2016

met dank aan Laurens Bouvrie

Zenuwen, heel veel dorst en Showtime!

De komende weken staat Maastricht weer in het teken van de Vrijthofconcerten van André Rieu en zijn Johann Strauss Orkest. Vijf jaar geleden stond het bekendste muzikale trio van Maastricht, Ziesjoem, zes avonden lang als surprise act op de Bühne naast de bekendste Maastrichtenaar ter wereld. Marly en Jos van Herpen en Roger Stijns beleefden in juli 2011 op en rond de Bühne op het Vrijthof avonden om nooit te vergeten. Jos van Herpen had het besef dat de aanloop naar en de optredens zelf de moeite waard was om in een dagboek vast te leggen. In vier reportages op Maastricht Gezien neemt hij ons mee terug naar dat memorabele jaar voor Ziesjoem. Vandaag deel 3: Zenuwen, een droge keel en Showtime!

Vanavond gaat het dan echt gebeuren. Rond half twaalf staan we op dat podium. Podium? Mag je zo iets nog een podium noemen? De Bühne van André Rieu en zijn Johann Strauss Orkest is een wereld op zich. Een apart universum waar de wereldartiest alle touwtjes in handen heeft en niets aan zijn aandacht ontsnapt.

Maar het is nog vrijdagmiddag en we hebben nog steeds zwijgplicht (lees deel 1). Hoogste tijd voor mijn 5-uur weekendborrel. Eerst – ik kan het niet laten - even bij een van de hekken luisteren naar de laatste repetities van het Strauss-orkest. Omdat ons optreden een geheim moet blijven tot het allerlaatste moment, mogen wij niet deelnemen aan de generale repetitie. Ik voel me een beetje zielig, enigszins buitengesloten, en luister naar de walsen; ik hou me vast aan de wetenschap dat ik vanavond samen met Marly en Roger deel uitmaak van het grote Rieu-gezelschap.

*"En! Wie laat moot geer, ha ha ha!", klinkt het plotseling achter mij. Een kennis meent de draak met mij te steken, mij enigszins kwijlend aan het hek te zien gapen naar de verrichtingen van het Strauss orkest. Hij weet, net zoals ik een aantal maanden geleden, dat Ziesjoem nooit op dit podium zal staan. "Om half twaalf" antwoord ik gespeeld gevat terug. De man schiet in de lach, pakt zijn fiets en rijdt luid schaterend het Vrijthof af Meen ik hem nu horen zeggen: *"Druim lekker wijer".*

Mijn wekelijks borreluurtje laat ik ook nu niet aan mij voorbij gaan. Sinds meer dan 30 jaar tref ik vrienden waarmee ik de werkweek gezellig afsluit. Uiteraard gaat dit altijd vergezeld van een goed glas bier, maar vandaag wordt dat anders, want ik kan het niet maken om straks in benevelde toestand op het Rieu-podium te staan. Mijn verstand wint het van mijn lekkere-dorst-papillen dus ik bestel spa in alle kleuren en frisdrank in alle smaken. Mijn trouwe stamkroegkompanen vallen van hun kruk af: "Enne, wat is er met jou aan de hand?" Ik probeer het te verkopen onder de noemer 'ik voel mij vandaag niet zo lekker'. Mijn drinkebroeders vermoeden echter dat er meer aan de hand is.

Na Marly's lichte maaltijd van die avond begeven we ons op weg naar het Theater aan het Vrijthof dat dezer dagen is omgetoverd tot André Rieu-Artiesten-Tempel. Ik vermoed dat we enigszins beteuterd uitzien; in ieder geval zijn we alle drie op van de zenuwen; eenmaal op bel gedrukt is er geen ontkomen meer aan. We worden hartelijk ontvangen en opgevangen door Nicole en Monique. Binnen no time stelt het tweetal ons volledig op het gemak. Erg prettig bekenden hier te zien, omdat we deze meiden ieder jaar tegen komen met de vastelaovend. Zij dirigeren ons richting kleedkamers. Op de deur waar bij binnen moeten hangt een A-4tje Special Guest op de deur. Wauw!

Daarna hebben we nog tijd om een drankje te nuttigen en een hapje te eten op het tot super-kantine ingerichte podium van het theater. Vele hapjes en nog meer (non-alcoholische) drankjes staan gereed voor alle medewerkers en gasten van André. De hapjes komen uit de hele wereld: loempia's uit China, garnalen uit Portugal, frieten uit België, zalm uit Noorwegen, saté uit Indonesië en (wat mij het meest fascineert) boterhammen met hagelslag uit Maastricht.

Het is erg gezellig in de kantine; konden we hier maar blijven zitten. Echter: met het verstrijken van de minuten stijgen de spanningen in onze zenuwen. Rond tien uur heeft het Strauss-orkest pauze; zangers en muzikanten druppelen langzaam binnen. Frank Steijns neemt even de tijd met ons te praten: "De sfeer zit er geweldig in vanavond en met jullie aan het slot wordt het zeker een geweldig feest". Nou Frank, doe nog maar een schepje bovenop die zenuwen van ons. Ik ben echter ook blij met het vertrouwen dat Frank ons geeft.

Na de pauze vinden Nicole en Monique het tijd dat we richting podium vertrekken. Vanaf de zijingang van het theater lopen we onder begeleiding, via de parkeergarage onder het Vrijthof, naar het backstage-gebied. In een gemoedelijke tent achter het podium worden we opgevangen door een visagist die vakkundig onze zenuwdruppeltjes van onze gezichten weet weg te poetsen. Het is erg gezellig in de tent. Het is een waar ontmoetingspunt van alles en iedereen die met het Rieu-concern van doen heeft: de harmonie, the Platin Tenors, de bewaking, Mirusia en Kimmy (de sopraan solisten), de grimeurs, het Soweto Gospel Choir, de fotografen.

Na nog een kop koffie en nog wat fotowerk dat gemaakt moet worden krijgen we een seintje dat we het podium op moeten. Nú al? Inderdaad nú al, want André wenst dat alles en iedereen op tijd paraat staat.

Gedrieën staan we op het podium, aan de zijkant, nog onzichtbaar voor het publiek, te wachten. Zo meteen gaan we op, ikzelf moet voorop lopen. Omdat wij niet hebben deelgenomen aan de generale repetitie bekruipt mij de angst dat ik te ver door loop. Stel dat ik André van d'n amberas omver loop! Een aantal leden van het Strauss-orkest ziet ons aan die zijkant staan. We krijgen bemoedigende blikken en knipogen. Wat duren wacht-minuten lang! En dan die dorst. Dorst! Dorst! Dorst! Hoe kunnen mond en keel zó ondraaglijk reageren - gortdroog worden - door die vermaledijde zenuwen! Gelukkig merkt de vriendelijke André Rieu-viool-bewaker dit op en geeft ons een flesje water. En nóg een En nóg een En er komt maar geen eind aan dat wachten

En dan, alsof ze uit de lucht komen vallen, klinken de tonen van de intro van "Zjuulke Zeuthout". We horen André: "Dames en Hiere: Ziesjoem!". Showtime!